Κυριακὴ ΙΑ’ Ματθαίου (Ἀπόστ. Ἑβρ. 9, 1-7)
31 Αὐγούστου 2008

Ἀδελφοί μου, σήμερα ποὺ ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει γιά τὴν ἰδιαίτερη εὐλογία ποὺ ἀποτελεῖ ἡ κατάθεση τῆς Τιμίας ζώνης τῆς Θεοτόκου στὸ Ναό της στὴν Κωνσταντινούπολη, εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπευθυμίσουμε στὴν ἀγάπη σας τὴν ἀπόφαση τῆς Θεομήτορος «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατά τὸ ρῆμα σου», καὶ ὅτι καὶ ἡ παροῦσα ἑορτὴ τῆς Παναγίας μας θεωρεῖται κατάλληλη, γιὰ νὰ προβληθῆ ἡ μεγάλη ἀλήθεια, πὼς πρέπει δηλ. νὰ δεχόμαστε μὲ εὐχαρίστηση τὶς ἐντολὲς καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὡς «ζώνη ἀσφαλείας» καὶ νὰ νομίζουμε τὸν Θεῖο Νόμο ὡς κλοιὸ ποὺ περισφίγγει καὶ προστατεύει τὴ ζωή μας.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἀφ᾽ ἑνός μὲν ἡ «Κεχαριτωμένη», τῆς ὁποίας ἡ ὡραιότητα καὶ τὸ κάλλος ἑλκύει τὶς ψυχές μας καὶ σαγηνεύει τὶς καρδιές μας καὶ αἰχμαλωτίζει τὴν εὐλάβειά μας, ἀφ᾽ ἑτέρου δὲ προβάλλει ἐνώπιόν μας ὡς μιὰ δυνατὴ καὶ ἀνεπανάληπτη προσωπικότητα. Περιζώννυται ὡς ρομφαία τὴν Τιμία Ζώνη της, ὅπως ἁρμόζει σὲ κάθε σεμνὴ γυναικεία ἐμφάνιση· καὶ εἶναι καθῆκον κάθε χριστινὸς νὰ περιζώνεται μὲ δύναμη καὶ θέληση ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀγωνίζεται «ἕνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητας καὶ δικαιοσύνης». Καὶ περὶ ἀληθείας μέν, γιατί, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ προφήτης Ἡσαΐας, «ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη» (Ἡσαΐας 53, 6) καὶ ἐπὶ πλέον «πονηροὶ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόβουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον πλανῶντες καὶ πλανώμενοι» (Β’ Τιμ. 3-13) καὶ ἔχουν λαθεμένη ἰδέα γιὰ τὴν ἀξία τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς. Τότε ἐπιστρατεύεται ἡ ἀνθρώπινη πονηρία, τὸ ψέμα καὶ ἡ ἀπάτη, καὶ ὁ κόσμος «παραμορφώνεται», μεταβάλλεται σὲ κοινωνία πλανώντων καὶ πλανωμένων.

Ἡ Κυρία Θεοτόκος προβάλλουσα ὡς ἔμβλημα τὴν τιμία Ζώνη της, τὸ ἱερὸ αὐτὸ κειμήλιο ποὺ ἀποτελοῦσε μικρὸ ἐξάρτημα τῆς ἐνδυμασίας της καὶ ἀνῆκε στὰ ἀτομικὰ εἴδη τῆς προσωπικῆς της χρήσεως, προτρέπει ὅλους τοὺς χριστιανοὺς νὰ περιζωσθοῦν μὲ πίστη καὶ ζῆλο καὶ ἀποφασιστικότητα καὶ νὰ ἀγωνισθοῦν «ἕνεκεν ἀληθείας», γιὰ νὰ διαλυθοῦν οἱ πλάνες ποὺ ὑπάρχουν. Καὶ νὰ μάθη ὁ κόσμος ὄχι μὲ λόγια ἀλλὰ μὲ τὸ φωτεινὸ παράδειγμα τῶν χριστιανῶν τὴν ἀξία τῆς χριστιανικῆς ζωῆς καὶ νὰ ἑλκύουν «τῇ ὡραιότητι καὶ τῷ κάλλει». Συνιστᾶ ἐπίσης ἡ Μητέρα τοῦ Φωτὸς νὰ ἀγωνιστοῦμε ἕνεκεν τῆς ἀληθείας ἀλλὰ μετὰ πραότητος, γιατὶ ἡ εἰρήνη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, αὐτὴ ποὺ ἐπιτυγχάνεται μετὰ «πραότητος», εἶναι χριστιανικὴ ἐπιδίωξη, εἶναι καρπὸς ἀρετῆς καὶ ἐπιδίωξη ἁγία.

Ὁ θυμός, ἡ διαμάχη καὶ ἡ φιλόνεικη διεκδίκηση πρέπει νὰ ἀποβληθοῦν ἀπὸ τὴ ζωή μας, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ λέμε «εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ περιζωννύων με δύναμιν καὶ ἔθετο ἄμωμον τὴν ὁδόν μου» (ψαλμ. 17, 32) καὶ περιζωσμένοι τὴ ρομφαία τῆς χάριτος νὰ ἀγωνιζόμαστε ἕνεκεν ἀληθείας μετὰ πραότητος. Ὅμως γιὰ νὰ ὑπάρξη εἰρήνη καὶ ἁρμονία στὶς διαπροσωπικές μας σχέσεις, πρέπει νὰ ὑπάρχη δικαιοσύνη καὶ ἀναγνώριση τοῦ δικαίου τοῦ ἄλλου κατὰ τὸ Δαυιτικὸν «Ἔλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφίλησαν». Ἡ ἀλήθεια προϋποθέτει ἀγάπη, ἡ ἀγάπη γεννᾶ τὴν πραότητα καὶ τὴν εἰρήνη καὶ πάντα ταῦτα, ἀλήθεια, ἀγάπη, εἰρήνη, πραότης προϋποθέτουν τὴν δικαιοσύνη. Ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος, ἀδελφοί μου, ἀπευθύνει πρὸς τὴν Θεοτόκον τὴν δέηση· «περίζωσον δύναμιν ἡμᾶς Παρθένε, τῇ Ζώνῃ Σου, κατ᾽ ἐχθρῶν ἐνισχύουσα ἡμᾶς», γιὰ νὰ ἀναδειχθοῦμε ἄξιοι καὶ πρόθυμοι γιὰ ἀγῶνες «ἕνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης». Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.